

on tenen residint els seus capitals espoliats a la resta dels ciutadans del seu presumpte país. Tot quedaria més clar i no hauríem d'aguantar que ens donessin la llauna amb els seus discursos exaltats patriòtics.

Ara que ens acaben d'espoliar del tot, endeutant-nos pels segles dels segles, i ens recomanen més austeritat mentre discuteixen com ens ho han d'imposar, davant d'una taula de llagosta, caviar i xampany francès, ens vindran dient que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats, que, traduït, vol dir que això de la democràcia representativa era un mirall, que els drets dels treballadors eren una entelèquia, que l'Estat del benestar han estat unes vacances pagades que ja s'han acabat, que no som més que el que el sistema ha imposat, uns mers recursos de la producció, o sigui, quelcom que es compra, es ven, s'amortitza o se li treu el rendiment, i que se li fa el mínim manteniment necessari. Després tots serem només escòria i ferralla no reciclable.

En escriure això últim, m'ha vingut a la memòria una escena de l'extraordinària pel·lícula *La vida és bella*, de Roberto Benigni, on un grup de feixistes italians mantenen una conversa que ve a dir el següent: «Diu un: 300.000 minusvàlids ens costen 4 marcs diaris, que, multiplicats, vénen a ser 1.200.000 marcs, i això és insostenible. Contesta un altre: si els eliminem, ens estalviarem molts diners». Qualsevol dia contracten un d'aquests individus al Ministeri d'Economia perquè quadri els pressupostos. Ai, senyor, que patirem! I no penseu que ens tornaran a fer esclaus, perquè s'haurien de fer càrrec de nosaltres i no els surt a compte. Si el dimoni ha d'acabar cruspint-se'ls, agafarà una indigestió. ▲

sobre la importància dels estímuls i de l'atenció de qualitat en l'etapa de 0-3 i avaluen l'eficiència dels programes educatius en aquesta etapa: els resultats conclouen que aquests són els programes més rendibles al llarg de la vida de les persones.

Hi ha arguments i activisme que reivindiquen fugir d'una visió reduccionista, miop i ideològica de les polítiques socials que acabarà empobrint-nos com a societat, també des d'un punt de vista econòmic. Com el mateix Heckman escriu adreçant-se a la Comissió Nacional de Responsabilitat Fiscal i Reforma Pressupostària dels EUA: «The question is not where to cut. The question is where to invest». ▲

@carlesrivera

REVISTA DE PREMSA

«L'esquerra es reforça a França»

Editorial ('La Vanguardia', 11-06)

► L'esquerra es reforça i la dreta resisteix. Mentrestant, l'ultradretanisme xenòfob torna a aspirar a convertir-se en la tercera força política de França. Després del triomf del socialista François Hollande en les eleccions presidencials del maig passat –tot i que més aviat es podria parlar de la derrota de Nicolas Sarkozy–, a la primera volta de les legislatives franceses no es va evidenciar el triomf de la *gauche* que Hollande necessita [...] el president socialista espera que el bloc d'esquerres que li dona suport aconseguixi la majoria absoluta amb 289 diputats agrupats al voltant del PSF.

«I ara què fem?»

A. Losada ('El Periódico', 11-06)

► El rescat suposa un fracàs, però no és el final. Tampoc no és el trànquil que s'havia de passar perquè les coses comencessin a millorar. Marca el principi d'un camí difícil i dolorós que hem de recórrer amb decisió i criteri i que pot acabar bé o molt malament. Depèn de nosaltres. És el moment de fer balanç de danys i treballar per minimitzar els costos. De fer-ho o no fer-ho, dependrà que ens encaminem en la bona direcció. El primer passa per controlar el cost econòmic. Ningú no sap el que pot passar, perquè no hi ha precedent d'un rescat com aquest. La decisió pot acabar de tancar l'accés als mercats i col·locar el Tresor espanyol davant la impossibilitat de finançar-se. O pot generar estabilitat i establir les bases de la reactivació econòmica.

La gent que pateix la crisi no entén que els governs de la UE i de l'Estat espanyol no prioritzin preservar els drets socials i l'Estat del benestar

CRISTINA FACIABEN

SECRETARIA DE SOCIOECONOMIA DE CCOO DE CATALUNYA

I per quan el rescat de les persones?

Molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya necessiten ser rescatats de la situació d'emergència en la qual es troben o es poden trobar en breu. El risc de ser pobre, és a dir, disposar d'ingressos inferiors al nivell de vida mitjana a casa nostra, uns minso 8.700 euros anuals per a un adult que viu sol o 21.000 euros per a una família de dos adults i tres nens que, més que en risc, situen en extrema necessitat, va creixent any rere any.

El nombre de persones aturades a Catalunya, 631.000 al maig, assolix cotes històriques i la seva progressió sembla no tenir fi. La prolongació d'aquesta situació –un quart de milió d'aturats a Catalunya fa més de dos anys que no treballen– està deixant progressivament més persones desprotegides econòmicament.

Entre els primers trimestres de 2011 i de 2012 hi ha 13.000 llars menys a Catalunya, per les dificultats dels joves per emancipar-se, pel retorn a les llars familiars de membres que havien constituït llars independents i per la pèrdua d'habitatges per la impossibilitat de fer front al

pagament de lloguers i de crèdits hipotecaris. Tot i això, s'ha incrementat, en el mateix període, en quasi 24.500, el nombre de llars a Catalunya que no disposen d'ingressos, situant-se ja en 103.700. Pràcticament 244.000 llars tenen tots els seus membres a l'atur.

Totes aquestes dades, més enllà de mostrar fredament i objectiva en quina situació extrema es troben milers de persones a Catalunya, ens han de fer reaccionar davant, no ja del risc, sinó de la certesa de fractura social.

Per CCOO, els elements principals per garantir la justícia i la cohesió social són la creació d'ocupació per reduir dràsticament les taxes d'atur i la protecció de qui té dificultats de subsistència.

Aquesta creació d'ocupació no és possible amb polítiques d'austeritat i de retallades de serveis i drets socials. Tampoc amb reformes laborals que el mateix Executiu reconeix que no crearan ocupació. Només es crearan llocs de treball

reactivant l'activitat econòmica, amb inversió pública, amb garantia de crèdit per a famílies i empreses: que els diners serveixin per a l'economia real, la productiva, i no solament amb finalitats especulatives! També poden contribuir unes polítiques d'ocupació centrades en l'orientació, en programes que combinin formació i ocupació, adreçats sobretot a joves amb baixa qualificació, però també amb contractes que facilitin, amb drets laborals, l'accés al mercat de treball de joves altament formats que no han tingut l'oportunitat de tenir la seva primera feina. Convidar els joves a fugir a l'estranger, com alguns mandataris proposen, no és la solució: és només allunyar el problema de l'atur juvenil i arrabassar als joves catalans el dret de viure i treballar a casa seva.

Però alhora es fan imprescindibles mesures que garanteixin la protecció econòmica d'aquelles persones sense feina

Ha d'implementar-se el dret reconegut en l'Estatut d'autonomia a una renda garantida d'inserció que asseguri uns ingressos mínims

ni ingressos alternatius al treball. Ha de mantenir-se i reforçar-se la protecció de les persones aturades, prolongant l'ajut Prepara. Ha d'implementar-se el dret reconegut en l'Estatut d'autonomia a una renda garantida de ciutadania que asseguri ingressos mínims de subsistència per a qui tingui una situació de necessitat. La renda mínima d'inserció ha de recuperar la finalitat de darrer recurs econòmic de qui no té altres ingressos, incloent-hi les persones a l'atur.

Es fa difícil entendre, per part de qui està patint directament i cruament els efectes d'una crisi que no ha generat, que es destinin ingents quantitats de diners per sanear i rescatar el sistema financer espanyol i ni la UE ni els governs a Espanya no mostrin voluntat de buscar i lluitar pel finançament i pels recursos necessaris per garantir l'Estat del benestar i la protecció de qui està passant una situació pitjor. Per quan el rescat de les persones? ▲